PRIMA SCENĂ A FOTBALULUI NOSTRU ÎN RAZA COMENTARIILOR

● PUNCTE ALBE ȘI PUNCTE NEGRE ÎN MUNCA DE PREGĂTIRE ● CUM STĂM CU STABILITATEA? ● MAI MULT PE TEREN ȘI MAI PUȚIN ÎN...AUDIENȚE ● INSTRUCTORI DAR ȘI PEDAGOGI! ● DESPRE REEXAMINĂRI, PROMOVĂRI, REPARTIZĂRI ȘI CONTRACTE

ACUM, ANTRENORII...

Continuînd seria comentariilor noastre asupra și pe marginea campionatului, astăzi ne vom ocupa de alte personaje centrale, **ANTRENORII**, acești veritabili regizori ai primei scene fotbalistice de la noi, cărora îi închinăm apropiatele rînduri. Pentru ei, un campionat înseamnă nu numai trăirea intensă, duminică de duminică și uneori duminică — miercuri — duminică, a meciurilor unui întreg sezon, cu toate bucuriile și amărăciunile lor, ci și pregătirea pentru și în campionat, adică ore întregi pe teren, pe orice timp, sub fulgi de zăpadă, rafale de vînt și de ploaie sau sub raze fierbinți de soare. Toate înseamnă privațiuni și renunțare chiar la concediu, uneori și... concediere.

Care a fost contribuția lor la desfășurarea și calitatea ultimului campionat, ce satisfacții le-a dat, la ce capitole au rămas „descoperiți", ce frămîntări și probleme profesionale îi preocupă și alte aspecte ale activității lor — iată ce vom încerca să subliniem în rîndurile de mai jos.

BILANȚUL INSTRUIRII

Întreaga desfășurare a campionatului și comportarea generală a echipelor diviziunare A au dus la concluzia că de data aceasta **antrenorii au muncit mai mult și mai bine**, în ciuda unor dificultăți, și că activitatea lor de instruire a dat roade, în special în partea a doua a campionatului. Desigur, s-au manifestat și rămîneri în urmă, au existat și fenomene neatinse. Toate acestea — realizări și nereușite — pot fi mai bine apreciate plecînd de la obiectivele principale stabilite în cadrul unor consfătuiri ale federației, **menținea campionatului:**

1. **Creșterea capacității de efort** pentru realizarea unui **angajament fizic la nivelul cerințelor fotbalului modern**

2. **Organizarea jocului în apărare și atac** în lumina învățămintelor campionatului mondial din Mexic

3. **Creșterea eficacității** atacurilor, lucru principală la noi

4. **Sporirea preciziei și eficienței** în fazele finale ale jocului.

Ce s-a realizat din toate acestea ?

● Dacă în turul campionatului calitatea jocului n-a fost satisfăcătoare, aceasta s-a datorat perioadei extreme de scurte de pregătire. Pregătirea fizică a fost insuficientă, cu toate îmbunătățirile aduse antrenamentului, mai ales ca volum de muncă. Situația s-a înrăutățit în retur, cînd cele trei luni de întrerupere au fost folosite în mod judicios pentru antrenamente intense care au dus la o pregătire fizică superioară. Efectul **angajament fizic apropiat de ceea ce pretind jocurile internaționale.**

● Prin **creșterea capacității de efort** s-au îndeplinit mai bine sarcinile duble ale jucătorilor. Progrese s-au înregistrat în organizarea jocului în apărare și la mijlocul terenului, în elasticitatea plasamentului și în circulația jucătorilor. S-a manifestat însă tendința, uneori accentuată, spre joc defensiv închis. Este simptomatic de altfel, faptul că **foarte mulți înaintași au devenit mijlocași**, jucători de linia a doua : Sălceanu, Domide, Dumitriu III, Axente, Libardi, Angelescu, M. Popescu etc. etc.

● În schimb, jocul în atac a rămas la același nivel scăzut. Acțiunile ofensive continuă să fie lipsite de viteza necesară, de percuție de finalitate. De aici și **coeficientul de eficacitate scăzut față de campionatul trecut.** Iată un obiectiv pe care antrenorii nu l-au atins.

Explicația constă în faptul că, rămași încă „sclavi" ai rezultatelor, antrenorii au alunecat pe panta slăbirii exigenței la antrenamente, **intensitatea, gradul lor de dificultate, conținutul și individualizarea nu s-au bucurat permanent de atenția antrenorilor.** Ciclul săptămînal a fost subordonat în întregime jocului apropiat, adică ore întregi pe teren, pe orice timp, sub fulgi de zăpadă, rafale de vînt și de ploaie sau sub raze fierbinți de soare. Toate înseamnă privațiuni și renunțare chiar la concediu, uneori și... concediere.

Care a fost contribuția lor la desfășurarea și calitatea ultimului campionat, ce satisfacții le-a dat, la ce capitole au rămas „descoperiți", ce frămîntări și probleme profesionale îi preocupă și alte aspecte ale activității lor — iată ce vom încerca să subliniem în rîndurile de mai jos.

STABILITATEA = 50%

Una din condițiile muncii eficiente a antrenorilor este stabilitatea lor. De ce, nu mai este necesar să explicăm. Este o problemă arhi-dezbătută și cunoscută. Poate că ar trebui s-o facem în scopul de a o reaminti conducătorilor de secții de fotbal, dar bănuim că dacă sînt acolo unde sînt, ei o cunosc. Trebuie s-o cunoască, ca fiind din „inventarul" absolut necesar unui conducător.

Din acest punct de vedere, al stabilității antrenorilor, situația în campionatul încheiat prezintă o realizare de 50%, după cum rezultă din tabelul de mai jos:

Dinamo : *D. Nicolae — N. Timar* și Tr. Ionescu — D. Nicolae
Rapid : M. Bărbulescu — N. Cristescu
Steaua : *St. Covaci — St. Onisie* și St. Covaci — Gh. Constantin
U.T.A. : N. Dumitrescu — I. Reinhardt
St. roșu : V. Stănescu — N. Proca
„U" Craiova : St. Coidum — Gh. Nuțescu
Petrolul : C. Cernăianu — N. Marinescu
Politehnica : V. Mărdărescu — Em. Acostichioaie
F.C. Argeș : *B. Marian — b. Ianovschi, T. Ozon — B. Marian,* T. Ozon — A. Dima
Sport Club : *V. Neagu — O. Rădulescu* și C. Rădulescu — I. Ros
Farul : R. Cosmoc — Em. Hagioti
„U" Cluj : A. Sepci — V. Bălțiu
Jiul : *I. Bălănescu — V. Tilmaciu* și V. Tilmaciu *(singur)*
C.F.R. Cluj :*E. Iordache — St. Naghi* și C. Rădulescu — St. Naghi
Progresul : *V. Stănculescu — Al. Caricaș* și P. Moldoveanu — L. Colceriu
C.F.R. Timiș : *P. Becker — C. Bodo, P. Becker — C. Woronkovschi,* D. Macri — I. Ionescu.

Adică, la 8 echipe cuplurile de antrenori au scăpat neatinse — și după părerea noastră bine au făcut —, dar la alte 8 (printre care ultimele patru clasate) au intervenit schimbări „în mers". Unele au fost justificate, altele nu. În cîteva cazuri le-au decis conducătorii, ca de pildă la Jiul, C.F.R. Cluj sau Sport Club Bacău ; la altele antrenorii (B. Marian de exemplu), au existat perspective și pentru alte schimbări, dar pînă la urmă conducerile au dovedit realism, înțelegere și înțelepciune și au renunțat s-o facă în timpul campionatului (Steaua, „U" Craiova), evitînd repercusiuni firești în asemenea situații, asupra comportării echipelor respective. Acestea au și avut, de altfel, un bun final de sezon. Iar dacă totuși lucrurile nu au mers chiar așa de bine, cauza nu trebuie căutată numai în munca antrenorului, ci și în existența unor fricțiuni, sau neînțelegeri condamnabile între antrenori (cazul de la Craiova sau Petroșani). În orice caz, schimbările de antrenori au avut efecte negative asupra comportării echipelor (F.C. Argeș, de pildă, la începutul campionatului). Trebuie să recunoaștem însă, că acolo unde necesitatea a impus, echipele au avut o evoluție mai bună cu noul cuplu de antrenori (Progresul, Steaua, Dinamo).

PUNTEA DE LEGĂTURĂ

Dacă „U" Cluj a cucerit anul acesta campionatul la tineret-rezerve și pe antrenorul V. BĂLUȚIU a cunoscut satisfacția muncii sale, nu-i deloc întîmplător. Formația secundă clujeană și chiar „secundarul" V. BĂLUȚIU au devenit de cîțiva ani punctea de legătură între cadrele de juniori și prima garnitură. Antrenorul V. BĂLUȚIU preia de la juniori elementele vizate, prin perspectivele lor de progres, le reține la „tineret-rezerve" într-un stagiu absolut necesar, le pregătește în timp și cînd devin apte (și chiar mai înainte, dacă este nevoie) le încredințează lotului A.

INCOTRO IȘI VA ÎNDREPTA PAȘII ?... Ștefan Coidum, plecat de la Craiova, s-a oprit la Oradea...

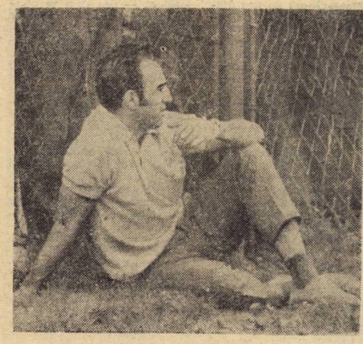

O APARIȚIE - FULGER

Este surprinzător, dar așa s-au petrecut lucrurile. În perioada relativ scurtă cît a fost antrenor la C.F.R. Timișoara, TACHE MACRI a realizat cît alții într-un an sau doi. Mai întîi a făcut ordine în echipă, apoi i-a dat pregătirea necesară — în special fizică — pentru ca Divizia A, nu-i Divizia B, i-a „altoit" cîteva elemente tinere, a transformat-o într-o ECHIPĂ și a învățat-o să joace ca ECHIPĂ, să se dăruiască cu totul și cu deosebire — să-și apere cinstit, pînă la capăt, șansele, necădind în cursa nesincerității intinsă de cei care la sfîrșitul campionatului aveau nevoie de punctele salvatoare și sperau să le găsească la o „condamnată" sigură.

Acesta a fost TACHE MACRI, o „apariție meteorică" pentru cei care-l priveau cu neîncredere. Dar, ambiția, priceperea, hărnicia și entuziasmul fără limite, pasiunea totală pentru fotbal — calități care i-au fost imprimate și echipei — au învins. Tache Va confirma.

„RSTANȚE" DISCIPLINARE

Bilanțul ultimului campionat cuprinde și alb de cîfre și fapte decît ce de natură să satisfacă. Stat pecte neplăcute, acele „puncte gre" care umbresc un campiat și munca atitor echipe, jători și antrenori : terenuri șpendate, 47 de etape de suspeare dictate împotriva unor jutori nedisciplinați și de avdsmente impuși de a lungsezonului, alte pedepse.. suendate, multe „cartonașe galbe" fluturate de arbitri pe la sul unor jucători înrăiți și lte nenumărate gesturi nesporte sancționate sau nu de arbiți. „bunăvoința" unora față de șmiți adversari, nesincerități înpărarea șanselor echipelor — iată o situație statistică șumar care nu face cinste și care dodește că munca educativă ar multe și grave fisuri.

Parte din vii revine și antrenorilor, fără discuție, pentru că în acest domiu ei au un rol tot atît de împtant ca și conducătorii secții de fotbal, ai educătorilor și asistților sportive. Instruirea fotbaștilor nu se limitează la aspecele ei pur tehnico-sportive ; atrenorilor — cei care vin în contact nemijlocit cu jucătorii i-l cunosc foarte bine — le revinesarcina de a le fi în permanență drumători, sfetnici buni, educatori, pentru a coninibui cu ștea lor la formarea cetățenească a sportivilor. Ei trebule să fie, însă, exigenți, să-și impună autoritatea pe care conducerile respective s-o întărească, nu să alunece pe panta blîndeții și a concesiilor.

Apreciem că măsurile luate de cuplul conducător-antrenor au fost eficiente în privința unor jucători ca Tătaru, Oblemenco, Dan, Grozea, Rugiubei, Necula, Barbu *etc. care au dovedit prin comportarea lor ulterioară un început de îndreptare. Dar, pe de altă parte, înregistrarea unor recidive în gesturi nesportive, abateri de la disciplină, joc incorect din partea unor jucători* (Stoica, V. Popescu, Dumitrache, Vigu, Moldoveanu, Bădin *etc.) arată că preocuparea în această direcție a fost insuficientă, fragmentată, subordonată uneori rezultatelor imediate, că antrenorii — alături de conducători — au slăbit exigența față de jucătorii vinovați.*

Sîntem de acord că ei trebuie absolviți de treburi administrative, tocmai pentru a-și îndeplini cum se cuvine rolul lor de tehnician și educator. Dar chiar în condițiile actuale, evident împovărătoare prin multitudinea sarcinilor cu care sînt încărcați de conduceri (sau proprie inițiativă), nu putem accepta să-și uite principala misiune, aceea de îndrumători ai jucătorilor.

STATORNICIE ȘI REALIZĂRI

După două titluri de campioni, cîștigate consecutiv, formația antrenată de N. DUMITRESCU a reușit să se mențină și în acest an la nivelul de prețuire al laureaților competiției. Așadar, o valoroasă constanță colectivă, complement și consecință directă al unuia dintre cele mai frumoase exemple de statornicie în muncă. Jucătorul și apoi antrenorul „U"-lui textilist arădean a atins granița unui pătrar de veac de activitate la U.T.A., în slujba sportului cu balonul rotund. Model de probitate și competență profesională, pedagog cu alese insuiri în modelarea caracterelor, N. DUMITRESCU își înscrie numele pe tabloul de onoare al celor mai buni tehniceni din fotbalul nostru.

Statornicia și consecvența au devenit astăzi o relație care își găsește adevărata semnificație în dimensiunile unui raport de exceptie : U.T.A. — N. Dumitrescu.

UN BUN MESERIAȘ

Politehnica Iași n-a mai contat în lupta pentru titlu; s-a clasat pe locul 8. Deci, pronosticul lui Vintilă Mărdărescu nu s-a realizat. Dar, totuși, Gil a realizat mult mai mult decît un pronostic, a realizat ceea ce îi dădea dreptul prețuirea de excelent meseriaș: a transformat aproape total o echipă, folosind cu foarte puține excepții aceeași jucători care cu un campionat mai înainte se zbăteau în subsolul clasamentului, în ciuda calităților certe de care dispuneau și le dovedește, în atîtea alte privințe, „Secretul" lui Mărdărescu? Nu-i din arsenalul unui „magician", ci al unui antrenor realist, practician cu vastă experiență. Pur și simplu, a redat jucătorilor încrederea în forțele și calitățile lor, le-a demonstrat că le posedă la nivel divizionar A și i-a așezat cum se cuvine în echipă pentru a le valorifica prin joc, iar dacă la sfîrșitul campionatului punctajul a îndepărtat-o pe Politehnica de fruntași, în schimb jocul a apropiat-o.

„Atît" a făcut Mărdărescu la Iași.

Valentin STĂNESCU — oltfel decît este cunoscut acum : portar al echipei naționale, acum vreo 20 de ani...

TINEL ȘI-A FĂCUT DATORIA

Cînd, cu trei ani în urmă, se angaja la cîrma echipei stegarilor brașoveni, VALENTIN STĂNESCU știa prea bine ameninți că îl așteaptă o muncă grea, plină de răspunderea unor obligații mari, față de tradiția sportivă a unei formații care a făcut parte din elita fotbalului nostru. Și prima realizare, aceea a reveni în divizia A, a fost urmată în ediția 1969—1970 a campionatului de un merituos loc în prima jumătate a clasamentului (VII cu 30 de puncte), pentru ca la sfîrșitul acestui an competițional Steagul roșu să ocupe în ierarhia soccer-ului național „fotoliul nr. 3", performanță care se înscrie pe linia celor mai bune realizări ale echipei brașovene.

În acest fel, V. STĂNESCU și-a onorat, așa cum se cuvine, un angajament, o datorie față de fotbal în primul rînd.

PREZENȚE CARE SE IMPUN ONORATE

Ridicarea calificării profesionale a antrenorilor constituie o premisă a îmbunătățirii nivelului calitativ al instruirii echipelor noastre. Aceasta și explică grija forurilor în drept pentru organizarea periodică a unor consfătuiri, convocări, cursuri și examinări, al căror prim scop este îmbogățirea bagajului de cunoștințe, dar și diversificarea mijloacelor din arsenalul metodic și schimbul de experiență. În ultimul timp însă, s-a impus cu necesitate prezența noastră și pe plan internațional la asizei de acțiuni. Menționăm în această ipostază pe o pagină participarea unor tehnicieni **(I. Sciovan și A. Nicușcu)** la cursuri internaționale, iar pe de altă parte, trimiterea periodică a unor antrenori, ca și încercarile de a pune în practica competițională — chiar în cursul campionatului recent încheiat — unele metode și mijloace de instruire noi. Deocamdată fără rezultate spectaculoase, și tocmai de aceea inspiră promițător care, considerăm noi, trebuie continuat, în așa fel încît fotbalului românesc să i se ofere prilejul de a fi permanent în sfera actualității, condiție de prim ordin a progresului.

Realizarea acestui deziderat pretinde însă ca prezențele noastre peste hotare să aibă o cît mai mare eficiență. Și aici este cazul să arătăm, mai întîi, necesitatea selecționării antrenorilor ce urmează a fi trimiși la diferite cursuri peste hotare, în funcție de posibilitățile și perspectivele fiecăruia, de legătura acestora cu munca practică, de realizarea unei judicioase repartizări pe echipe și orașe. În al doilea rînd, este necesar să se urmărească cu atenție modul în care se pun în aplicare acumulările dobîndite cu prilejul acestei cursuri, ca și valoarea eșantigurilor de calitate realizate. Pentru ca, cel puțin în viitor, să se evite situații ca aceleа în care trimiterea unor antrenori la studii peste hotare, să fie urmată imediat de angajarea acestora la o echipă în străinătate (cazul Ilie Oană)

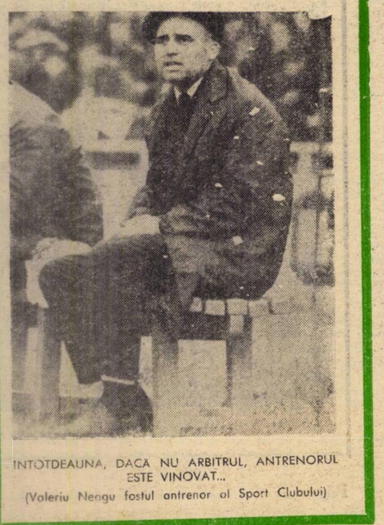

INTOTDEAUNA, DACĂ NU ARBITRUL, ANTRENORUL ESTE VINOVAT...

(Valeriu Neagu fostul antrenor ol Sport Clubului)

REVIRIMENTUL

...greu de precizat, ...du-ne la evoluția echipei Steaua din acest an, în cea a „profesorului" GH. CONSTANTIN în colectivul de conducere tehnică al acestei formații a dimensionat salturi spectaculos al teamului militar, din sfera anonimatului competițional, pînă în „fotoliile de orchestră" ale fotbalului nostru. Cert este însă un lucru : că aportul de valoros practician al fostului conducător de joc al stelișților bucureșteni, racordat la experiența și pricepere profesională a lui Șt. Covaci, a constituit cheia unui colectiv, din debutul cu Constantin e mare pro-

REALITĂȚI ÎN LIMITELE ACTUALITĂȚII

Cu ocazia destășurării examenului de avansare al antrenorilor, acțiune ce cuprinde, după cum se știe, o perioadă precompetițională a celei de a doua jumătăți a campionatului, am avut prilejul să cunoaștem — favorizați oarecum și de împrejurări — o serie de aspecte importante, strîns legate de activitatea acelora care răspund direct de organizarea și calitatea instruirii în sfera fotbalului de performanță. Să semnalam atunci în coloanele revistei noastre, numai cîteva dintre acestea, cum ar fi : **deficitul cantitativ și calitativ de antrenori, care se resimte în primul rînd, la sistemul și condițiile de promovare de la o categorie de clasificare la alta. Revenim acum cu o analiză mai amplă, mai de conținut în ceea ce privește problema antrenorilor, lucru care se impune mai logic, la capătul întregului an competițional, cînd și elementele noastre de investigație, adăugate probei timpului și circumstanțelor, ne pot servi cu adevărat la prezentarea realității în limitele actualității.**

Realitate pe care ne-o propunem de altfel să o și ilustrăm cît de la început cu o cifră, reprezentînd efectivul de antrenori calificați pînă la data de 15 iulie a anului în curs : **1.538. Pe categorii de antrenori : emeriți = 5 ; categoria I-a = 44 ; a II-a = 169 ; a III-a = 837 ; a IV-a = 483.** O situație aparent satisfăcătoare, dacă avem în vedere faptul că din 1965 și pînă în prezent s-a înregistrat o creștere numerică, în ansamblu, de aproximativ 500 de noi cadre și, mai ales, dacă avem în vedere perspectiva realizării, în viitor, a unei cifre asemănătoare în maximum doi ani, în loc de cinci. Această datorită, evident, imbunătățiri continue a sistemului de calificare profesională a antrenorilor, pe seama diversificării formelor organizatorice de învățămînt : școli post-liceale, institute și facultăți de educație fizică, cursuri fără frecvență.

Dar să analizăm această cifră de 1.538 și să vedem ce reprezintă ea în realitate. Mai întîi, să o raportăm la numărul celor circa 3 000 de formații de fotbal existente și apoi la cei aproximativ 100 000 de jucători legitimați. **Teoretic, asta ar însemna 50% din echipe fără antrenori și un antrenor la 65 de jucători ! Dar, această situație ne apare, repetăm, numai teoretic fiindcă în practică lucrurile se prezintă cu mult sub nivelul raportului cifric mai sus menționat. De ce ? Pentru că, din totalul de 1 538, mai puțin de jumătate, din acei care au obținut calificarea de antrenor, sînt legali efectiv de procesul de instruire fotbalistică la diferite eșalane competiționale. Pentru că o mai mare parte din categoria acestora din urmă au profesiuni de bază fără nici o legătură cu fotbalul (ingineri, medici, profesori de altă specialitate decît educația fizică) activînd cu sau fără contract, sau în baza sistemului de plată cu ora.** Pentru că procentul pe grupe de vîrstă ne indică o pondere insuficientă tocmai la categoria medieri optime de exercitare a unei asemenea profesii, care ar trebui să fie egală măsură prîcepere, experiență, dar și vigoare fizică necesară unei activități cu un conținut practic prin excelență.

Rezultă, așadar, din cele arătate pînă acum, în incontestabilă **deficit cantitativ și mai ales calitativ, în ceea ce privește asigurarea desfășurării în bune condițiuni a procesului de antrenament.** Dar aceasta este numai una din laturile problemei în discuție.

Un alt aspect, nu mai puțin important, care se leagă de altfel de cel al efectivului angajat nemijlocit în sfera pregătirii fotbaliștilor organizate, este acela al modului în care este realizată repartizarea antrenorilor. Și aici trebuie arătat că nu există în prezent, sau mai bine zis nu se aplică, unele criterii obiective în baza cărora acest lucru să se poată împlini fără riscul unor neconcordanțe ce duc, de regulă, la

● DEFICIT CANTITATIV ȘI CALITATIV ● ANOMALII ÎN REPARTIZARE ● PRACTICA PROFESIONALĂ — BAZA PROMOVĂRII ● CONTRACTE FĂRĂ COMPROMISURI

insuccese. La diferențe și decepții respective, și asta pentru că sistemul de angajare normal, în funcție de categoria de clasificare stagiu, experiență și rezultate obținute în muncă, este inlocuit, în multe cluburi și asociații, cu o practică în virtutea căreia alegerea antrenorului este determinată de aparențe, recomandări subiective sau relații. De aici și existența unor situații cu totul paradoxale, în care **antrenori cu categoria a III-a și a IV-a de clasificare se ocupă de instruirea unor divizionare A, în timp ce alții cu o pregătire superioară acestora, activează în cadrul unor formații oarecare din campionatul diviziei C sau chiar județean ! Ca să** nu mai vorbim de cazuri în care, cu toată lipsa acută de antrenori la ora actuală, unii dintre acești foști jucători și profilați exclusiv pe o astfel de calificare profesională, rămîn perioade întregi fără variabile în afara unui angajament stabil. Toate acestea constituie desigur **anomalii, care cultivate în mediul unor insuficiențe de ordin organizatoric favorizează fără îndoială și apariția multora dintre neajunsurile procesului instructiv — educativ.**

Și pentru că am amintit aici de unele consecințe care rezultă din calitatea pregătirii antrenorilor, raportată la cerințele clasificării și cele ale activității lor, nu se pare oportun să revenim acum asupra unui aspect care, la vremea cuvenită, a făcut obiectul unei discuții aparte. Este vorba de **examinarea periodică, pentru verificarea cunoștințelor în vederea promovării la o categorie superioară.** Așa cum am mai spus, acest lucru credem că este imperios necesar ca **orientarea și conținutul oricărui examen de antrenori să plece de la idecea caracterului practic** al acestei activități, iar hotărîrea în ultimă instanță a comisiilor, constituite în acest scop, să aibă neapărat în vedere perspectiva profesională a celui examinat. Aceasta înseamnă nu numai exigență, ci și discernămînt în sensul acordării **dreptului de a promova numai pentru acela care lucrează efectiv ca antrenori, care merită realmente acest lucru și nu tuturor acelora** care își fac dintr-o astfel de activitate un alibi profesional, sau un pretext de manifestare al unor capricii sau al vanității.

În sfîrșit, problema contractelor. Capitol care nu trebuie să omită **condiția respectării întocmai a unor datorii acceptate de ambele părți, dar care în schimb trebuie să excludă compromisurile de orice natură** (vezi cazul Jiul — Ion Bălănescu), **neprincipialitatea și neîncăpățînarea.** Exemplul pozitiv al unor cluburi ca U.T.A., Petrolul sau Steaua roșie ar putea constitui un serios îndemn pentru extinderea unui sistem de relații, bazat pe spirit și înțelegere, corectitudine și respect reciproc.

Iată așadar, cîteva din aspectele principale legate de activitatea antrenorilor în cursul ediției 1970—1971 a campionatului republican. Nici una dintre acestea nu reprezintă de fapt noutăți deosebite. Toate la un loc sau separat, **constituie însă obiective unor frămîntări, al unor încercări de rezolvare cărora cel în drept nu le-au găsit, așa după cum am văzut, întotdeauna soluții corespunzătoare.** Și una din explicațiile acestei situații poate fi găsită în faptul că **activul voluntar pe care se bazează munca colegiului central se dovedește insuficient de eficient în cu-**

Pagini realizate de Petre GAȚU și Mihai IONESCU